

Arrest

**nr. 344 964 van 17 april 2026
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 14 april 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 4 april 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 april 2026.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROELS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster werd op 3 april 2026 aangetroffen bij een politiecontrole in een drankgelegenheden.

1.2. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie nam op 4 april 2026 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, die verzoekster op 4 april 2026 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Aalst op 03.04.2026 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

*Aan Mevrouw,
naam: [G.]
voornaam: [L.R.]
[...]
nationaliteit: Albanië*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

2°

O de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

Volgens haar paspoort verblijft betrokkene reeds sedert 2023 in het Rijk/op het grondgebied van de Schengenstaten.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Betrokkene verklaart een neef in België te hebben, er werd geen enkele aanvraag tot regularisatie of gezinshereniging ingediend bij de bevoegde instanties. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds een maand in België te verblijven maar uit de stempels in haar pp blijkt dat betrokkene reeds sedert 2023 op het grondgebied van de Schengenstaten verblijft. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene geeft geen reden op waarom zij niet kan terugkeren naar haar herkomstland.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die haar belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

[...]"

Deze beslissing – die in werkelijkheid bestaat uit drie beslissingen (een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering) die in een akte zijn opgenomen – vormt de bestreden beslissing.

2. Over de rechtsmacht van de Raad inzake een vrijheidsberovende maatregel.

Inzake de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering dient te worden opgemerkt dat deze beslissing werd genomen met toepassing van artikel 7, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering in overeenstemming is met de wet.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens.

3.1. De Raad wijst erop dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat slechts een schorsing van de tenuitvoerlegging van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden gevorderd indien de tenuitvoerlegging van deze maatregel imminent is en er nog geen gewone vordering tot schorsing tegen deze maatregel werd ingeleid.

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet voorts dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoekster zet uiteen dat zij reeds het voorwerp uitmaakt van een dwangmaatregel teneinde effectief uitvoering te geven aan de bestreden beslissing en hierdoor voldoende blijkt dat zij geen beroep kan doen op de gewone schorsingsprocedure.

Het hoogdringend karakter van de vordering, dat door verweerder niet wordt betwist, is voldoende aangetoond en kan worden aanvaard.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing

kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van het hoorrecht.

Zij stelt het volgende:

“[...]”

Verzoeker werd niet de gelegenheid gegeven om haar standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken voorafgaand aan de bestreden beslissing.

Pas op 9 april 2026 wanneer [K.M.] verzoekster gaat bezoeken wordt plots vanuit het gesloten centrum van Holsbeek een formulier hoorrecht meegegeven door terugkeercoach [W.H.] (stuk 17).

Dit blijkt nogmaals uit de e-mail van dezelfde terugkeercoach op 14 april 2026 wanneer tevens een repatriëring voorzien voor 18 april 2026 wordt aangekondigd (stuk 18).

Verzoeker haar hoorrecht werd geschonden.

Uit voormelde blijkt immers dat er geen gedegen hoorrecht werd afgenomen voorafgaand aan de bestreden beslissing.”

3.3.1.2. De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 3 april 2026, en dus alvorens de bestreden beslissing werd genomen, werd gehoord door een ambtenaar van de gerechtelijke sectie van de Dienst Vreemdelingenzaken. Zij kan dan ook niet worden gevolgd in haar standpunt dat het hoorrecht werd miskend. Uit het gehoorverslag kan, gelet op het feit dat zij antwoorden verstrekke, ook niet, zoals ter terechtzitting wordt voorgehouden, worden afgeleid dat verzoekster de haar gestelde vragen niet begreep.

Het gegeven dat een terugkeercoach aan een persoon die verzoekster bezocht in het gesloten centrum een op 9 april 2026 opgemaakte “vragenlijst hoorrecht” zou hebben meegegeven doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Tot een schending van het hoorrecht kan, op basis van verzoeksters uiteenzetting, niet worden besloten.

Het eerste middel is niet ernstig.

3.3.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij verschaft de volgende toelichting:

“[...]”

Beschermvaardig familiaal leven

In casu kan worden aangevoerd dat tussen verzoeker en [K.M.] - haar de facto ouder - en bij uitbreiding het gezin [M.] sprake is van een familieleven in de zin van artikel 8 EVRM nu zij gezamenlijk de kernfamilie uitmaken die volgens het EHRM de door artikel 8 EVRM geboden bescherming geniet.

Er liggen voldoende bewijzen voor om een familieleven in de zin van artikel 8 van de conventie aan te tonen.

Er werd een inreisverbod van 2 jaar afgegeven aan verzoeker doch ingevolge het arrest JZ (zaak C-806/18), gewezen door het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ EU) op 17 september 2020 ligt er op vandaag geen schending voor van dit inreisverbod en kan het ook geen (nadelige) rechtsgevolgen meebrengen voor verzoeker.

Verwerende partij gaat hier aan voorbij.

Het is essentieel om te erkennen dat op dit moment elke afwezigheid van verzoeker uit het leven van haar de facto ouder en diens gezin niet alleen deze familiebanden zal verzwakken, maar aanzienlijke negatieve

gevolgen zal hebben voor de emotionele en psychologische ontwikkeling van hen beiden doch zeker en vast voor verzoekster.

Er dreigt een nieuwe gezinsontwrichting voor verzoekster bij haar verwijdering.

De impact van deze scheiding moet zorgvuldig worden gewogen tegen de redenen voor het nemen van de bestreden beslissing en het inreisverbod.

Sowieso heeft de verwerende partij, ondanks het aanwezig zijn van pertinente elementen, nagelaten om (i) na te gaan of er een werkelijk familieleven bestaat tussen verzoeker en haar de facto ouder en diens partner en kinderen (ii) een belangenafweging van de in het geding zijnde belangen uit te voeren, en (iii) voldoende zwaarwichtigheid toe te kennen aan het belang van dit gezins- en familieleven.

Een schending van artikel 8 EVRM kan derhalve worden vastgesteld, aangezien geen onderzoek werd gevoerd met betrekking tot essentiële elementen en bijgevolg van het bestaan van een beschermwaardig familieleven in het licht van artikel 8 EVRM.

Er werd geenszins nagegaan wat een dergelijke terugkeer en afwezigheid van verzoeker zou betekenen en hoe het de aanwezige gezins- en familiale banden zou kunnen verzwakken, maar ook aanzienlijke negatieve gevolgen zou kunnen hebben voor hun emotionele en psychologische ontwikkeling.”

3.3.2.2. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM moet worden opgemerkt dat de bestreden beslissing de bestaande verblijfssituatie van verzoekster niet wijzigt. Het staat immers niet ter discussie dat verzoekster nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd en de bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat verzoekster enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen. Er kan dan ook niet worden geconcludeerd dat de bestreden beslissing een inmenging vormt in het privé- of gezinsleven van verzoekster, die enkel mogelijk zou zijn in de in artikel 8, tweede lid van het EVRM voorziene gevallen. Tevens moet worden gesteld dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Het feit dat verzoekster zonder hiertoe voorafgaandelijk te zijn gemachtigd of toegelaten bij een landgenoot ging inwonen en verweerder aldus voor een voldongen feit plaatste, houdt niet in dat verweerder verplicht is om deze situatie te bestendigen. Er blijkt daarenboven zelfs niet dat K.M., de persoon met wie verzoekster stelt een gezin te vormen en die haar, volgens de eigen verklaringen, reeds enige tijd opvangt, zelf tot een verblijf in het Rijk is toegelaten of gemachtigd en bijgevolg in de toekomst zelf in België zal kunnen blijven. Er wordt immers met betrekking tot deze persoon louter een kopie van een attest van immatriculatie aangebracht, wat impliceert dat zijn verblijfsaanvraag nog in onderzoek is. De precieze aard van de relatie die verzoekster met K.M. heeft blijft ook onduidelijk. Verzoekster stelt dat deze man, die ze voorheen niet kende, haar gewoon in huis nam op vraag van haar moeder nadat zij en haar moeder deze man een paar keer hadden bezocht in een drankgelegheid. De aangebrachte stukken, waaronder foto's, laten evenwel niet toe te oordelen dat zij werkelijk een gezin, in de normale betekenis van het woord, zou vormen met K.M. De Raad merkt verder op dat in het geval een vreemdeling zich bewust was of zich bewust diende te zijn van het feit dat hij illegaal in het Rijk verbleef of dat zijn verblijfsstatus precair was er slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan worden besloten tot een schending van artikel 8 van het EVRM wanneer deze vreemdeling geen verblijfstitel wordt toegestaan of indien hij wordt verplicht het land te verlaten en dat, op basis van verzoeksters betoog, niet kan worden vastgesteld dat dergelijke buitengewone omstandigheden in casu bestaan (cf. EHRM 17 januari 2014, nr. 41738/10, Paposhvili/België; EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse/Nederland). Verzoeksters schriftelijke verklaring, die werd overgenomen door een arts in een attest van 10 april 2026, dat zij een traumatische jeugd had met moeilijkheden om in huisvesting en voeding te voorzien, dat zij vaak diende te verhuizen en op jonge leeftijd seksueel werd misbruikt, waarna zij een zelfmoordpoging ondernam leidt – los van de vraag of deze verklaringen een correcte weergave van de werkelijkheid zijn – niet tot het besluit dat er heden een situatie bestaat die inhoudt dat zij, op grond van de bepalingen van artikel 8 van het EVRM, tot een verder verblijf in België moet worden toegelaten. In voorliggende zaak kan niet worden besloten dat er enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting op verweerder zou rusten die kon verhinderen dat de bestreden beslissing werd genomen. De beschouwingen van verzoekster aangaande het inreisverbod dat haar werd opgelegd laten niet toe tot een ander besluit te komen

In zoverre verzoekster nog lijkt te willen aangeven dat verweerder heeft nagelaten haar gezinsleven met de man de zij omschrijft als “haar de facto ouder” bij de besluitvorming te betrekken of hieromtrent overwegingen te voorzien, moet worden aangegeven dat zij tijdens het gehoor niet aangaf enige gezinsrelatie te hebben. Zij verklaarde toen haar werd gevraagd sedert hoe lang zij in België was en wat de reden van haar verblijf was dat zij pas één maand in het Rijk was en zij haar neef kwam bezoeken. De Raad stelt vast dat verzoeker ook

uitdrukkelijk werd gevraagd of zij een duurzame relatie of familie in België had en haar dus de kans werd gegeven om eventuele nauwe relaties met personen in België kenbaar te maken en dat zij verklaarde enkel een neef in België te hebben. In deze omstandigheden kan niet worden verwacht dat verweerder een argumentatie aangaande een privé- of gezinsleven in een bestuurlijke beslissing opneemt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

Het tweede middel is niet ernstig.

3.3.3.1. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Haar betoog luidt als volgt:

[...]

Verzoeker meent dat een uitwijzing naar Albanië wel degelijk een schending van artikel 3 EVRM zou uitmaken.

Verzoekster is een vreemdeling die door haar specifieke persoonlijke omstandigheden (supra) extra bescherming en bijzondere aandacht behoeft tijdens een uitwijzingsprocedure.

Dienst Vreemdelingenzaken moet zulk kwetsbaar profiel onderzoeken om te voorkomen dat een overdracht of uitwijzing onmenselijke gevolgen heeft.

Uit haar eigen verklaringen (stuk 11) en het verslag van dokter [F.] (stuk 13) blijkt dat verzoekster een uiterst kwetsbaar profiel betreft.

Zij kampt met ernstige jeugdtrauma's en is volledig geïsoleerd in haar land van oorsprong.

Verzoekster heeft specifieke medische zorgen en psychologische hulp nodig (stuk 13).

Ook toont verzoekster genoeg aan dat er in Albanië een gebrek is aan maatregelen voor slachtoffers van seksueel geweld.

De zorgbehoeften van verzoekster onverenigbaar met een uitwijzing naar Albanië.

(Zie hiervoor ook: RvV nr. 210.384 van 1 oktober 2018 – stuk 12)

Uit het rapport van GREVIO (2024 – stuk 14) blijkt dat Albanië weliswaar belangrijke stappen heeft gezet op wetgevend en beleidsmatig vlak, maar dat er in de praktijk ernstige en structurele tekortkomingen blijven bestaan in de bescherming van slachtoffers van seksueel en gendergerelateerd geweld.

De kern van het probleem ligt in een duidelijke kloof tussen het formele juridische kader en de effectieve uitvoering ervan.

In de eerste plaats is de toegang tot hulpverlening problematisch.

In de praktijk blijkt dat slachtoffers vaak pas toegang krijgen tot gespecialiseerde ondersteuning wanneer zij aangifte doen, wat een belangrijke drempel vormt en indruist tegen internationale normen.

In casu is dit problematisch aangezien verzoekster haar aanrander niet wil/ kan noemen (ik kan zijn naam niet noemen of wie het was – stuk 11)

Tegelijk is het aanbod aan gespecialiseerde diensten zeer beperkt, met slechts één onvoldoende functionerend centrum voor slachtoffers van seksueel geweld in het hele land.

Deze beperkte capaciteit draagt bij aan een situatie waarin veel slachtoffers geen gepaste of tijdige hulp ontvangen.

Daarnaast schiet ook de bescherming van slachtoffers tekort.

Beschermingsmaatregelen, zoals contactverboden of het tijdelijk verwijderen van de dader uit de woning, worden onvoldoende en inconsistent toegepast. Dit ondermijnt de veiligheid van slachtoffers en verhoogt het

risico op herhaald geweld. De gebrekkige implementatie van deze maatregelen wijst op een structureel falen in de praktische bescherming, ondanks bestaande wettelijke mogelijkheden.

Ook binnen het justitiële systeem doen zich aanzienlijke problemen voor. Zo blijft verplichte bemiddeling in verkrachtingszaken bestaan, wat bijzonder problematisch is gezien de ernst van dergelijke feiten. Bovendien is er een hoog aantal zaken dat wel wordt aangegeven maar uiteindelijk wordt geseponeerd of nooit tot een veroordeling leidt. Dit wijst op een inefficiënte strafrechtelijke aanpak en draagt bij aan een klimaat van straffeloosheid, wat het vertrouwen van slachtoffers in justitie verder ondermijnt.

Verder worden slachtoffers geconfronteerd met een gebrek aan gespecialiseerde medische en psychologische zorg. Het gezondheidszorgsysteem is onvoldoende uitgerust om adequaat te reageren op seksueel geweld, en er ontbreken gestandaardiseerde procedures voor identificatie, behandeling en documentatie van geweld. Dit leidt ertoe dat slachtoffers niet alleen onvoldoende worden ondersteund in hun herstel, maar ook dat belangrijk bewijsmateriaal verloren kan gaan.

Daarbovenop spelen diepgewortelde maatschappelijke factoren een belangrijke rol.

Traditionele genderrollen en stigma rond seksueel geweld zorgen ervoor dat slachtoffers vaak geen aangifte doen. Deze onderrapportage wordt nog versterkt door het gebrek aan vertrouwen in de beschikbare diensten en de beperkte toegankelijkheid ervan.

Ten slotte wijst het rapport op structurele tekortkomingen op institutioneel niveau, zoals het ontbreken van voldoende opleiding voor politie, justitie en zorgverleners, een gebrek aan coördinatie tussen betrokken diensten en onvoldoende duurzame financiering van beleid en hulpverlening.

Deze factoren samen zorgen ervoor dat de bestaande maatregelen niet effectief worden uitgevoerd en dat slachtoffers in de praktijk geen adequate bescherming genieten.

Samengevat toont het rapport aan dat Albanië, ondanks formele vooruitgang, structureel tekortschiet in het waarborgen van effectieve bescherming, ondersteuning en toegang tot justitie voor slachtoffers van seksueel geweld, waardoor er sprake blijft van aanzienlijke lacunes in de naleving van internationale verplichtingen.

Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk een schending riskeert van artikel 3 EVRM wanneer zij wordt teruggeleid naar Albanië.

DVZ is tekortgeschoten in haar onderzoeksplicht.

Wanneer iemand een kwetsbaar profiel heeft, is de Dienst Vreemdelingenzaken verplicht dit grondig te onderzoeken.

Als dit onvoldoende gebeurt, quod in casu, dient Uw Raad de uitwijzing te schorsen.”

3.3.3.2. Allereerst moet worden benadrukt dat verzoekster, toen zij op 3 april 2026 werd gehoord, verklaarde geen problemen in Albanië te hebben en ook negatief antwoordde op de vraag of zij een medische aandoening had die haar verhinderde om te reizen. Er waren geen aanwijzingen dat verzoekster, een meerderjarige vrouw, gezondheidsproblemen had of bepaalde risico's liep in haar land van herkomst. Er waren evenmin redenen om aan te nemen dat zij een “*uiterst kwetsbaar profiel*” had. Zij kan daarom niet worden gevolgd in haar stelling dat erop verweerder enige bijkomende onderzoeksplicht zou hebben gerust.

Nadat de bestreden beslissing was genomen stelde verzoekster, zoals reeds vermeld, plots een verklaring op waarin zij aangeeft dat zij een moeilijke jeugd had en meermaals seksueel werd misbruikt als kind. Het enkele feit dat zij haar verklaringen herhaalde ten aanzien van een arts en dat deze op basis hiervan adviseerde om een therapie bij een psychiater of psycholoog op te starten, laat de Raad niet toe de correctheid van deze verklaringen te verifiëren. Er blijkt uit het medisch verslag niet dat de conclusies van de aangezochte arts, van wie niet kan worden aangenomen dat hij de vaste huisarts van verzoekster is en een bijzondere kennis heeft van haar voorgaanden, op iets anders zijn gesteund dan de verklaringen die verzoekster aflegde tijdens een eenmalig bezoek. Aan dit stuk kan bijgevolg geen grote bewijskracht worden toegekend. Daarnaast moet erop worden gewezen dat verzoekster, die haar initiële verklaringen wijzigt – wat ook toelaat te besluiten dat wat zij verklaart niet zonder meer als de waarheid mag worden beschouwd – en nu stelt al een paar jaar in België te verblijven (ondersteund met attesten schooljaar 2022-2023), niet aantoonde dat het voorheen ooit nodig werd geacht om een gespecialiseerde therapie ter behandeling van een trauma op te starten. Bijgevolg kan niet worden vastgesteld dat een dergelijke therapie nu plots wel zou zijn vereist en dat de niet beschikbaarheid van een dergelijke zorg zou kunnen leiden tot een situatie die voldoende zwaarwichtig is om te kunnen concluderen dat verzoekster wordt gefolterd of wordt onderworpen

aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Om tot dit besluit te kunnen komen moet er trouwens sprake zijn van handelingen die een minimumniveau aan ernst hebben en die toelaten te concluderen dat hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht (cf. EHRM 29 april 2002, nr. 2346/02, Pretty/Verenigd Koninkrijk) en er blijkt niet dat dit in casu het geval is.

Verzoeksters toelichting dat zij in haar land van herkomst volledig geïsoleerd zal zijn – hetgeen niet meer is dan een bewering die niet correspondeert met haar initiële mededeling dat haar moeder in Albanië verblijft en met haar latere schriftelijke verklaring waarin zij verwijst naar de aanwezigheid van andere verwanten in dat land – laat evenmin toe te oordelen dat wat is bepaald in artikel 3 van het EVRM werd miskend.

Met haar kritische bemerkingen aangaande de moeilijkheden die slachtoffers van seksueel en gendergerelateerd geweld in Albanië soms hebben om de nodige hulp te krijgen toont zij ook niet aan dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat zij in dat land dreigt te worden gefolterd of te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Er wordt geenszins aangetoond dat de Albanese autoriteiten weigeren om slachtoffers van geweld bij te staan. Verzoekster toont met haar mededeling dat zij niet wil of kan zeggen wie haar in het verleden zou hebben misbruikt ook niet aan dat de Albanese autoriteiten niet bij machte zouden zijn om haar, indien nodig, de gepaste bescherming te bieden en zij maakt ook niet aannemelijk dat zij er (opnieuw) het slachtoffer van seksueel geweld dreigt te worden.

Tot een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden besloten.

Het derde middel is niet ernstig.

Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

3.4. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien april tweeduizend zesentwintig door:

G. DE BOECK,	voorzitter,
T. ALLISON,	toegevoegd griffier
De griffier,	De voorzitter,

T. ALLISON

G. DE BOECK